

ת"פ 14862/10/19 - מדינת ישראל-תביעות לכיש נגד רפאל שגיא- בעצמו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 14862-10-19 מדינת ישראל נ' שגיא

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל-תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד דוד ז'נבה

נגד

המאשימה

רפאל שגיא-בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד רז קרן-ישועה

הנאשם

הכרעת דין

1. החלטתי לדחות את בקשות הנאשם שהוגשו בתום ההליך אף שמבחינה משפטית הן מהוות "טענות מקדמיות" ולאחר בחינה בטענות המקדמיות החלטתי להרשיע אותו במיוחס לו בכתב האישום.

רקע

2. נגד הנאשם הוגש ביום 7.10.2019 כתב אישום המייחס לו עבירות **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והעלבת עובד ציבור**, לפי סעיף 288 לחוק.

על פי כתב האישום, המתלוננת היא שוטרת במרחב לכיש. ביום 31.7.2019 התקין הנאשם מערכת אזעקה ומוקד בעסק השייך לבעלה של המתלוננת. בתאריך 1.8.2019 לאחר שהתברר כי אין לנאשם רישיון עסק, פנתה המתלוננת לנאשם בטלפון וביקשה ממנו להגיע ולקחת את מערכת האזעקה. אז איים עליה הנאשם בפגיעה בשוטרי תחנת אשקלון, בכך שאמר לה: **"אני מגיע למשטרה עם נשק ויורה בכולם"**.

בתאריך 10.8.2019 שלח הנאשם מכתב למפקד תחנת המשטרה באשקלון, בו כתב בין היתר: **"נראה שהיטלר והנאצים טעו שאמרו שאתם רישוי עסקים חלאת הגזע והמין ותתי אדם יש לי תוספת אתם מוטציות מצורעות מפגרות חולניות והכי נוראיות שיש בנסיבות אלה אפשר לומר בהחלט שחבל שהיטלר לא סיים את המלאכה שלו..."**.

מהלך המשפט:

3. בירור תיק זה התארך ונמשך באופן חריג, כמפורט בתמצית להלן:

עמוד 1

בתאריך **9.1.2020** במסגרת דיון הקראה הודיע הנאשם כי אינו מוכן לקבל ייצוג משפטי ומבקש לייצג את עצמו. הנאשם מסר את תשובתו לכתב האישום: טען שאינו מכיר את המתלוננת והכחיש כי התקין מערכת אזעקה בעסק, שכן בבית העסק כבר היתה מותקנת מערכת אזעקה. הנאשם אישר שהתקיימה שיחת טלפון בינו לבין המתלוננת. הנאשם סירב למסור את תגובתו לגבי האיום המיוחס לו בשיחת הטלפון ולדבריו, הוא "לא יובן" ללא הבנת "רקע של 25 שנה". הנאשם אישר את כתיבת המכתב, טען כי מדובר בדברים שהוצאו מהקשרם וכי בכוונתו להגיש בבית המשפט את המכתב המקורי וכן הוסיף: "**המעשים שהם עשו גם מוטציות חולניות ומצורעות לא יעשו**" וכן הודיע שהוא שמח לקבל את כתב האישום. בנסיבות אלה, התיק נותב לדיון לפי סעיף 144 בחדס"פ בפניי.

4. בתאריך **19.2.2020** הנאשם הודיע שאינו מוכן לקבל ייצוג בתיק. לשאלת בית המשפט, הנאשם הכחיש אינשים, מסר שהוא עומד מאחורי המכתב שכתב וסבור שהמדינה צריכה לבטל את כתב האישום ולהתנצל בפניו. בית המשפט הסביר לנאשם אופן ניהול ההליך הפלילי והמליץ לנאשם להיות מיוצג בהליך אך הנאשם עמד על כך שאין מקום למנות לו סניגור ציבורי, שכן הוא מבקש להעיד ולמסור את דבריו בעצמו. בנסיבות אלה, התיק נקבע לשמיעת ראיות לתאריך **26.3.2020**.

5. ביום **25.2.2020** הגיש הנאשם בקשה לזימון עדי הגנה שהם מספר נושאי תפקידים. לאור ההסבר שניתן, כנוסחו בבקשה, נתבקשה עמדת המאשימה האם מדובר במי שנחקרו בתיק. לאחר שהמאשימה הודיעה, כי עדי ההגנה שזימונם נתבקש לא נחקרו בתיק ולא כתבו בו מסמכים, ניתנה החלטת ביום **5.3.2020** כי ההחלטה בדבר הצורך בזימון עדי ההגנה המבוקשים תינתן לאחר שמיעת פרשת התביעה ועדות הנאשם במועד הקבוע.

6. ביום **24.3.2020** נדחה הדיון הקבוע בהתאם לדין החל בעקבות התפרצות מגיפת ה"קורונה" ומאחר שתיק זה אינו נמנה על סוגי העניינים שניתן היה לקיים בהם דיונים. המשך הדיון נדחה לתאריך **29.6.2020**.

7. ביום **25.6.2020** הוגשה הודעת אחת העדות שבכתב האישום המפרט נסיבות מקצועיות בגין לא תוכל להתייצב לדיון. הבקשה נדחתה תוך ציון כי באחריות המאשימה, ככל שתמצא לנכון, לתאם עם הנאשם מועד לדחיית התיק כולו, תוך הדגשה, כי הוקצב מועד אחד לשמיעת כלל הראיות בתיק.

8. ביום **29.6.2020** התקיים דיון ההוכחות. מטעם המאשימה העידו השוטרת ענבל יחיאל, המתלוננת אתי פדידה, השוטרת דוד אלסרי. הנאשם העיד בעצמו וכן נשמעו סיכומי הצדדים. יצוין כי בית המשפט חזר והציע לנאשם במהלך הדיון לבחון את צעדיו, לקבל ייעוץ משפטי וכן חזר והסביר לנאשם את זכותו לקבלת ייצוג משפטי ציבורי אך הנאשם סירב לכך. כמו כן במהלך הדיון נדרש בית המשפט מספר פעמים להבהיר לנאשם את המשמעות המשפטית של הצהרותיו על מנת שהנאשם לא ייפגע - בין בהליך זה ובין בהליך אחר. כמו כן הציע בית המשפט לנאשם לדחות את מועד הסיכומים עד לאחר קבלת תמליל הפרוטוקול המוקלט אך הנאשם סירב לכך.

לאחר שמיעת הסיכומים, המשך הדיון נקבע למתן הכרעת דין בתאריך 3.8.2020. בשולי ההחלטה ניתנה לנאשם אפשרות נוספת, ולפנים משורת הדין, להגיש בקשות בתיק באמצעות עורך עובר למועד הקבוע ובטרם יוכרע דינו.

9. ביום **15.7.2020** הוגשה בקשת הנאשם כי ימונה לו סניגור מהסניגוריה הציבורית. במסגרת הבקשה נכתב כי בינו ובין משטרת ישראל אותה כינה "עבריינים" מתנהלת מלחמת התשה ונגרמו לו נזקים עקב כך. בתגובתה, המאשימה השאירה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, וזאת בשים לב להערות בית המשפט לנאשם במהלך דיון ההוכחות. המאשימה עמדה על כך שלאורך כל ההליכים המותבים פנו פעם אחר פעם לנאשם למנות לו סניגור ציבורי אך הנאשם סירב בתוקף. כמו כן, המאשימה הודיעה כי ככל שבגין התנהלותו הנפסדת של הנאשם יהיה צורך בזימון מחודש של עדים, המאשימה תשקול לבקש הוצאות.

10. ביום **22.7.2020** נעניתי לבקשה למינוי סניגור ציבורי, תוך ציון כי מדובר בבקשה חריגה מאוד שנעשית לאחר פניות חוזרות ונשנות של בית המשפט אל הנאשם במהלך הדיונים. עוד קבעתי כי הפתח שהותיר בית המשפט לנאשם לאחר תום שמיעת הראיות היא להגיש בקשה באמצעות עורך דין, דבר שלא נעשה. למרות זאת, ועל מנת שלא תיפגע הגנת הנאשם בהליך ולו כזית, ולאחר שבית המשפט התרשם מהנאשם באופן בלתי אמצעי, ניתנה אפשרות לסניגור הציבורי שימונה להגיש בקשות אם קיימות עד יום 7.9.2020. המועד להשמעת הכרעת הדין נדחה ליום 21.10.2020.

11. ביום 26.7.2020 הוגש יפוי כוח לתיק. ביום 4.9.2020 הוגשה בקשה בהסכמה לדחיית הדיון. המועד להגשת בקשות הוארך עד יום 30.9.2020.

12. ביום 23.9.2020 הוגשה בקשה נוספת בהסכמה לדחיית הדיון מטעם ב"כ הנאשם. בית המשפט נענה לבקשה ודחה את המועד לתאריך 30.10.2020 ובהתאמה את המועד להשמעת הכרעת דין לתאריך 3.12.2020.

13. ביום 20.10.2020 הוגשה בקשה לדחיית מועד הדיון וצוין כי בשל אילוצים אישיים יהיה צורך בהחלפת ייצוג לנאשם. בנסיבות אלה, המועד להגשת בקשות מטעם ב"כ הנאשם הוארך עד יום 30.12.2020 והמועד למתן הכרעת הדין נדחה לתאריך 4.3.2021.

14. ביום 17.11.2020 הוגש יפוי כוח לתיק ובא כוחו הנוכחי של הנאשם נטל את הייצוג.

15. ביום **27.12.2020** הוגשה מטעם הנאשם בקשה לביטול כתב האישום והועלתה טענה מקדמית לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

תמצית הטענות המקדמיות:

16.ב"כ הנאשם הדגיש במסגרת הבקשה כי לנאשם ניתנו הזדמנויות רבות לחזור בו מסירובו לייצוג וכן כי בית המשפט פעם אחר פעם הסביר לנאשם לאורך הדיון כי הוא מסב לעצמו נזק והומלץ לו פעם אחר פעם להסתייע בעורך דין, לדחות את עדותו במשפט עד לאחר קבלת פרוטוקול הדיון וכן לדחות את המועד לסיכומים.

למרות זאת, הנאשם סירב להצעות בית המשפט. נטען, כי הנאשם הסב לעצמו נזק משפטי רב בהתנהלותו וכן בדברים שאמר לפרוטוקול וכן בעמדותיו לגבי הגשת מוצגים, האופן בו חקר את העדים וכן האופן בו העיד בעצמו בפרשת ההגנה. נטען, כי מדובר בנזקים כבדים ומצטברים שאינם ברי תיקון, אלא אם בית המשפט ישמע את המשפט מחדש.

נטען בנוסף, כי קיים בתיק זה ניגוד עניינים הפוגע במראית פני הצדק וביושרו של ההליך, כאשר המתלוננת אתי היא שוטרת במרחב לכיש והמכתב נמסר בתחנת משטרת אשקלון והתיק נחקר על ידי גורמים אלה.

נטען גם כי בנסיבות אלה לא היה מקום להגיש את כתב האישום לבית המשפט באשקלון ובאמצעות תביעות שלוחת אשקלון. נטען, כי שתי העדות שהעידו במשפט מוכרות אצל גורמי המשטרה במרחב, הוחלף ביניהן מידע בנוגע לנאשם כפי שעלה במהלך המשפט ואף התלונה הוגשה בתחנת אשקלון.

נטען בנוסף, כי מעורבותה של המתלוננת בעניין החלה שלא במסגרת תפקידה אלא כיוון שבעלה התקשר באופן פרטי עם הנאשם בקשר לעסק של בעלה. יחד עם זאת, המתלוננת עצמה פנתה אל הנאשם לא כלקוחה אלא כבעלת תפקיד במשטרה ואף התנהלה מול הנאשם כאשת מרות. בנוסף הועלו טענות הקשורות במהימנותה של המתלוננת. נטענו אי התאמות כאלה ואחרות בין המסמכים שבתיק ובין עדותה של העדה ונטען כי התנהלותה של העדה אינה מלמדת כי היא עצמה חוותה איום ממשי ומוחשי מצדו של הנאשם, אלא מלמדת על חוסר אותנטיות בהתנהלותה וניצול המשרה והנגישות שיש לה לגורמי משטרה לקידום עניין אישי שלה ושל בעלה, והכל, תוך שימוש במזכר משטרתי ובמייל משטרתי, תחת הגשת תלונה רגילה כאזרח.

נטען, כי עולה מפרוטוקול הדיון שאף שעסקו של הנאשם קיבל התרעות רבות, לא הוצא לו צו סגירה, אלא רק לאחר שאתי פנתה לעדה ענבל ורישיון העסק של הנאשם בוטל רק באוגוסט 2019.

עוד נטען, כי המתלוננת עצמה לא הגישה תלונה נגד הנאשם אלא השוטרת ענבל הגישה תלונה פורמלית בתאריך 12.8.2019 בצד הבקשה לביטול רישיון העסק. התלונה הוגשה בשל המכתב שהנאשם השאיר ביומן התחנה, מכתב שכלל לא הופנה אליה או לאדם ספציפי אחר, אלא מוען למפקד תחנת משטרת אשקלון, שכלל לא ברור אם קיבל את המכתב. גם בהקשר זה נטען, כי מכתב שנטען כמכתב שעולה כדי עבירה ממוען למפקד תחנת אשקלון, נחקר בתחנת אשקלון והתלונה מוגשת על ידי שוטרת בתחנה, דבר אשר מקים ניגוד עניינים ומעלה תהייה האם מדובר בחקירה אובייקטיבית.

עוד בהקשר זה צוין, כי המתלוננת הגיעה להעיד בבית המשפט לבושה במדים, בניגוד לפקודת המטה הארצי הקובעת שאסור לשוטרי להעיד בבית המשפט עם מדי משטרה שלא במסגרת תפקידו.

עוד נטען בהקשר זה, כי לא נגבתה הודעה מהמתלוננת, וללא הסבר מניח את הדעת, גם בעלה של אתי לא נחקר, אלא יש בתיק מזכר בלבד על האירוע שנכתב מספר ימים לאחר התרחשותו.

לעניין המכתב שהשאיר הנאשם ביומן התחנה נטען, כי אף שיש להסתייג מסגנון המכתב ומבחירת המילים של הנאשם, ספק אם תוכנו מגלה עבירה. נטען כי המכתב איננו מופנה כלפי עובד ציבור ספציפי, כי תחנת משטרת אשקלון בחרה להחמיר עם הנאשם ובמקרה זה משטרת אשקלון על יחידותיה שימשו בד בבד נפגע העבירה והגורם החוקר הממליץ על הגשת כתב אישום.

נטען, כי מדובר בפגמים שקשה לתקנם במהלך המשפט, ודאי בשלב זה. על כן, בית המשפט מתבקש לבטל את כתב האישום בהעדר סעד חלופי. לחלופי חילופין, מתבקש בית המשפט להורות על שמיעת התיק מחדש וככל הניתן בבית משפט במחוז אחר.

17. הבקשה הועברה לתגובת המאשימה וביום 24.1.2021 ביקש ב"כ הנאשם לקבוע דיון במעמד הנאשם לדיון בבקשה וזאת לבקשתו של הנאשם. דיון כזה אכן נקבע, לאור בקשתו המפורשת של הנאשם ואף שלא היה נחוץ מבחינה עניינית-משפטית, אך כפי שיובא גם להלן הנאשם לא התייצב אליו, אף לא תמך היעדרותו באסמכתאות.

18. ביום 28.1.2021 ביקשה המאשימה ארכה להגשת תגובתה.

19. ביום 7.2.2021 הוגשה תגובת המאשימה לתיק.

תמצית תגובת המאשימה:

המאשימה הפנתה לסעיף 15 לחסד"פ והבהירה כי בהליך זה אין לנאשם זכות קנויה לקבלת ייצוג וכי בית המשפט חזר והסביר לנאשם כי ניתן למנות לו סניגור ציבורי. צוין כי גם לו הייתה קמה במקרה זה חובת מינוי סניגור, הרי שבנסיבות התנגדותו הנחרצת של הנאשם לקבלת ייצוג, בית המשפט היה רשאי לאפשר לנאשם לייצג את עצמו. בנסיבות אלה, המאשימה מתנגדת לניהול משפט חוזר לנאשם על מנת שיוכל הפעם לנהל את משפטו באמצעות סניגור.

המדינה מבקשת לדחות את טענת ההגנה מן הצדק. נטען, כי הנאשם גם במהלך עדותו חזר על תמיכתו במכתב שנשלח למשטרה, השווה גם במהלך הדיון את משטרת ישראל לגרמניה הנאצית, הפנה כלפי בית המשפט טענות בדבר שחיתות ובנסיבות אלה המאשימה סברה כי מדובר בנסיבות חדשות המצדיקות לשנות את עמדתה העונשית ולבקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אך בסופו של יום לפני משורת הדין לא עשתה כן.

לטענה לגבי ניגוד עניינים במשטרה, המאשימה סבורה כי לא היה פגם במקרה זה. נטען, כי בין המתלוננת ובין הנאשם אין היכרות אישית מוקדמת. נטען, כי אכן מתוקף תפקידה הייתה לאתי אינדיקציה ראשונית כי הנאשם המתיימר לתת שירותי אבטחה לבעלה עושה זאת ללא רישיון עסק בתוקף וכן פעלה מול גורמים רלוונטיים לבירור העניין. אתי פנתה לגורמי אכיפה רלוונטיים כפי שמצופה מכל אזרח ובנוסף לכך כפי שנדרש ממנה מכוח

היותה שוטרת כי קיים חשד לביצוע עבירה.

נטען, כי הטיפול שבוצע על ידי השוטרת ענבל יחיאל, כמי שממונה על רישוי עסקים בתחנת אשקלון, נעשה על פי הנהלים וללא סטייה מהם.

נטען, כי גם במקרים אחרים שבהם נעברות עבירות כלפי שוטרים בתחנה (כגון תקיפת שוטר או הפרעה לשוטר) חקירת התיק איננו מוצא מסמכות התחנה והגשת כתבי האישום בגין עבירות כלפי שוטרי המרחב איננה מוצאת מסמכות יחידת התביעות, אשר מגישה כתבי אישום לבית המשפט במרחב ומעולם לא הועלתה טענת ניגוד עניינים.

נטען, כי הנאשם בחר להפקיד ביומן תחנת משטרת אשקלון מכתב נאצה וזאת בהקשר של השימוע אליו הוזמן לברור וטיפול על ידי השוטרת ענבל יחיאל מתוקף עבודתה. מכאן מעורבותה של ענבל בקבלת המכתב והטיפול בו.

אשר לטענה כי המתלוננת התקשרה אל הנאשם כאשת מרות ולא כלקוחה, נטען כי מדובר בטענה חסרת בסיס בחומר הראיות או בעדויות. הנאשם בעצמו מסר כי איננו זוכר כלל שיחה עם שוטרת וגם אם המתלוננת אמרה לו במהלך השיחה, שבהיותה שוטרת לא תוכל לתת יד לביצוע עבירה פלילית בפרט בידי בעלה על ידי קבלת שירות ממי שאין לו רישיון עסק בתוקף, אין בכך פסול או ניצול של המרות. המאשימה מסתייגת מאימוץ תיאוריות הרדיפה שאפיינה את הנאשם על ידי בא כוחו, באופן המשחיר את פניה של המתלוננת ואת עדותה.

נטען, כי הנאשם במהלך עדותו מסר גרסאות סותרות לגבי שיחת הטלפון, לעיתים אישר את הדברים, אך טען שלא הייתה לו כוונה פלילית, לעיתים הכחיש את עצם אמירת הדברים. בנסיבות אלה המאשימה מסתייגת בתוקף מייחוס טענה בדבר ניצול משרה או חוסר אותנטיות למתלוננת.

נטען עוד, כי למתלוננת לא היה כל אינטרס אישי בעניין. בינה ובין בעלה לבין הנאשם לא היה כל מחלוקת על תשלום או סכסוך עסקי והמתלוננת לא רצתה מהנאשם דבר. התנהלות המתלוננת הייתה התנהלות המצופה ממנה כשוטרת, כאשר התברר לה שמדובר במי שמעניק שירותי אבטחה ללא רישיון. באותה שיחת טלפון בה השמיע הנאשם כלפיה איומים לפגוע באנשי משטרה בעזרת נשק, דבר אשר הקים חובה לעלות את הדברים על הכתב ולהודיע לגורמים הרלוונטיים, ככל שוטר אשר מתעד אירוע במזכר או בדוח פעולה.

בנוגע למכתב, הנאשם מודה בכתיבתו ובכך שהפקיד אותו ביומן התחנה, הגיע לבית המשפט עם המכתב המקורי, המשיך לתמוך במלל שכתב וזאת גם אל מול בית המשפט במהלך עדותו. הטענה כי מכיוון שלא הוכח כי מפקד תחנת משטרת אשקלון, שהוא אחד הנמנעים למכתב, קיבל אותו, הרי שאין עבירה - היא חסרת בסיס. דברי העלבון מכוונים כלפי משטרת ישראל-רישוי עסקים ולא כלפי נמען ספציפי. העתק המכתב הועבר לשוטרת ענבל יחיאל במסגרת תפקידה ברישוי עסקים ולכן גם היא זו שהגישה תלונה סדורה. מדובר בהעלבה הקשורה במילוי תפקידה ובמובן זה המקום הרגיל לביצוע החקירה היא תחנת משטרת אשקלון, כמו כל עבירה המבוצעת כלפי שוטרים בתחנה.

נטען, כי אי חקירת בעלה של אתי איננו מחדל שכן כתב האישום לא מייחס לנאשם עבירות לפי חוק רישוי

עסקים, אלא עבירת איומים שהושמעה כלפי אתי בשיחת הטלפון ביניהם ולכן חקירתו איננה רלוונטית לתיק.

נטען לגבי הופעתה של העדה במדים, כי העדה זומנה לעדות בבית המשפט בשעות עבודתה. האיומים הושמעו באוזניה לאחר שהודיעה לנאשם שהיא שוטרת ולכן מבחינת הנאשם הוא איים על איש משטרה. כמו כן, אתי כתבה מזכר שעניינו חשד לביצוע עבירות שנבדק על ידי יחידת רישוי עסקים, ומכאן שהעדה גם כשוטרת שהובא לידיעתה דבר עבירה. המאשימה סבורה כי עדותה של אתי סדורה וקוהרנטית ואין לקבל ביקורת על כך שלבשה מדים בעת עדותה מטעמים לא ענייניים.

לחלופין הודגש כי אם בית המשפט יסבור שיש מקום להעיד שוב מי מהעדים, מתבקשת השתתפות הוצאות משפט משמעותיות על הנאשם.

20. הדיון הקבוע נדחה בשל אילוצי יומן בית המשפט ונדחה לתאריך 4.4.2021 על מנת לאפשר לנאשם להשמיע טענותיו בעל פה כפי שביקש.

21. ביום 2.3.2021 ביקש ב"כ הנאשם לשנות את מועד הדיון והדיון נדחה לתאריך 18.4.2021.

22. ביום 30.3.2021 הוגשה בקשה נוספת על ידי ב"כ הנאשם לדחיית מועד הדיון מטעמים אישיים והציע מספר מועדים אפשריים. מאחר ומותב זה איננו מכהן עוד בבית המשפט באשקלון, הובהר כי בהסכמת הצדדים ניתן יהיה לקיים את הדיון בבית המשפט בבאר שבע, לחלופין להסמיך את בית המשפט לתת החלטה על יסוד הכתובים. בהמשך לבקשה נוספת, נקבע כי הדיון יתקיים ביום 12.5.2021.

23. במועד זה ביקש ב"כ הנאשם בתיאום עם המאשימה לדחות את הדיון למועד אחר והדיון נדחה לתאריך 15.7.2021.

24. בדיון מיום **15.7.2021** הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם לא התייצב לדיון כיוון שלא חש בטוב, חזר על טענותיו המקדמיות וכן העלה טענה חדשה ונוספת, שלא בא זכרה במסגרת כתב הבקשות המקורי, ולפיה העמדת הנאשם לדיון בעבירה של העלבת עובד ציבור איננה מתיישבת עם הנחיית פרקליט המדינה (הנחיה 14.12), שכן לא ניתן אישור מוקדם לפתיחה והעמדה לדיון בעבירה זו. כן נטען, לראשונה במעמד זה, כי העמדת הנאשם לדיון בעבירה של העלבת עובד ציבור מנוגדת גם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה (הנחייה 4.1103) שכן דברי העלבון כוונו כלפי מוסד ולא כפי עובד ציבור ספציפי.

נטען בנוסף, כי הנאשם שהציג את המכתב בתחנה לא השאיר שם את המקור והסביר שכוונתו הייתה לקבל את תשומת לבו של מפקד התחנה לצורך פגישה. היומנאית, שלא נחקרה בתיק, צילמה את המכתב ושלחה אותו לשוטרת ענבל יחיאל מבלי שהנאשם ביקש זאת. כוונת הנאשם הייתה שהמכתב יגיע למפקד התחנה. השאלה האם התוכן הובא לידיעת עובד הציבור או לא רלוונטית על פי הנחיית היועץ המשפטי.

ב"כ הנאשם חזר על טענתו כי התחושה היא שהתיק נבחן בצורה מגמתית והוגש בשל ניגוד עניינים.

לאור הטענה החדשה המפנה להנחיות פרקליט המדינה והיועץ המשפטי לממשלה, ביקשה המאשימה להשלים

תגובתה בתוך מספר ימים.

המשך הדיון נקבע להמשך החלטה או להכרעת דין ליום 3.11.2021.

25.7.2021 ביום השלימה המאשימה את תגובתה. לעניין הנחיית פרקליט המדינה 14.12 נטען, כי אישור פתיחה בחקירה והעמדה לדין בעבירה של העלבת עובד ציבור נדרש כאשר מדובר ב**נבחר ציבור או בעובד בכיר בשירות הציבורי** ולכן אין תחולה להנחיה זו.

לעניין הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1103, נטען כי ההנחיה מבחינה בין נבחר ציבור ועובד ציבור בשירות הציבורי לבין עובד מדינה רגיל.

נטען בנוסף, כי תכלית העבירה על פי הנחיית היועמ"ש הנ"ל, היא לשמור על עובד הציבור על מנת שיוכל למלא את תפקידו כראוי, להגן על מעמד רשויות השלטון והגנה על כבודו של עובד הציבור הנפגע מהיותו משרת את הציבור. נטען, כי לעניין זה נחוץ איזון בין הערכים המוגנים ובין חופש הביטוי. עקרון חופש הביטוי והזכות לבקר את מוסדות השלטון, הוא אבן יסוד בשיטת המשפט וחיוני לשמירה על ההליך הדמוקרטי. כן הודגש, כי העמדה לדין בעבירה זו תהיה כאשר דברי ההעלבה נאמרו בפני עובד הציבור או בנסיבות בהן סביר להניח שיגיעו לידיעת עובד הציבור. במקרה זה מתקיימים כל התנאים: הנאשם הציג את המכתב ביומן התחנה; המכתב הוא מכתב נאצה עם ביטויים קשים; המכתב נמסר בהקשר שימוע אליו הוזמן לבירור בנוגע הפעלת עסק ללא רישיון על ידי השוטרת ענבל יחיאל מתוקף עבודתה. גם בבית המשפט הנאשם אישר את הדברים, תוך שתוכן שכתב וחזר על הדברים גם במעמד עדותו. על כן ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה.

26.7.2021 ביום ניתנה זכות תגובה בתוך 14 יום, ימי הפגרה במניין הימים.

27. לא הוגשה תשובה במניין התקופה, אך ביום 14.10.2021 "נחת" בתיק בית המשפט כתב תשובה ללא בקשה להארכת מועד ובפתחו התנצלות על האיחור, תוך ציון כי בשל טעות "נשכחה" הגשת התגובה במועד שהוקצב.

במסגרת כתב התשובה, ב"כ הנאשם חזר על טענות שכבר נטענו בהרחבה בעבר וכן העלה טענות נוספות לראשונה. בין היתר נטען, כי על פי **הלכת אונגרפלד** (דנ"פ 7383/08) לא מתקיימים בענייננו המבחנים הנחוצים להמעדה לדין ולהרשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור וכן הפנה להלכת **אליצור סגל** (רע"פ 5991/13), ממנה עולה כי מצופה מעובדי ציבור, ובפרט בכירים, לפתח "סיבולת גבוהה" לביטויים מעליבים ובהתאם תהיה הנטייה שלא להגיש כתבי אישום.

28. בית המשפט מוצא לנכון להעיר על כך, כי בשני מקרים שונים זמן שיפוטי וזכות תשובה שניתנו לב"כ הנאשם נוצלו להעלאת טענות חדשות ולא לתשובה בלבד, ובפעם האחרונה כאמור גם באיחור ניכר וללא קבלת רשות. זאת, בנוסף ובהצטרף לעתירה מפורשת לקיום דיון במעמד הצדדים לבקשת הנאשם, דיון אליו לא טרח להגיע או להצדיק היעדרותו כמקובל. כל זאת, כמפורט בהרחבה לעיל, לאחר ניהול הליך שלם, עוד בטרם ייצוגו, באופן המפורט לעיל.

דין והכרעה

29. כאמור, החלטתי לדחות את בקשות הנאשם ולהרשיע אותו במיוחס לו בכתב האישום.

בתמצית יאמר כבר עתה: לא מצאתי, כי הנאשם זכאי לקבל במקרה זה סעד מן הצדק. נהפוך הוא, ממכלול הנסיבות והראיות שנאספו אל התיק עולה, כי הרשויות (כמו גם בית המשפט) נהגו בנאשם באופן מקל וסלחני במיוחד שספק אם מתיישב עם טובת הציבור בכללותה.

לא נמצא, כי נפל פגם בחקירת הנאשם או בהעמדת הנאשם לדין מכל היבט שהוא: לא בעצם ההחלטה על חקירה או העמדה לדין; לא באופן או במקום שבו נעשו.

לא נמצא, כי נפל פגם אישי בהתנהלות המתלוננת, ודאי לא כזה אשר הצדיק את דברי העלבון והשחרת הפנים שהועלו כלפיה במהלך המשפט, ללא כל בסיס עובדתי או הצדקה עניינית.

לא נמצא, כי התנהלות המאשימה במקרה זה היא בניגוד להנחיית פרקליט המדינה או היועץ המשפטי לממשלה.

לאחר בחינת הראיות לגופן ובשים לב ליריעת המחלוקת **האמיתית** שנותרה בתיק לאחר אבחנה בין עיקר לטפל וניפוי טענות מסדר שני ושלישי, ובפרט לאור גרסת הנאשם עצמו לאירועים, שאת מרביתם הוא מאשר ואף מוסיף על הדברים במהלך המשפט (באופן שאף עלול היה להוביל להרשעתו בעבירות **נוספות**) המסקנה המתחייבת היא, כי המיוחס לנאשם בכתב האישום הוכח מעל ומעבר לכל ספק סביר ועל כן יש להרשיעו בדין.

הנחיית פרקליט המדינה 14.12

30. כפי שכתבה המדינה בתגובתה, עיון בסעיף 1.ח. להנחיית פרקליט המדינה 14.12 ("אישור לפתיחה בחקירה והעמדה לדין בעבירות או עניינים בעלי רגישות מיוחדת"), קובע במפורש כי היא חלה על מקרים של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק "**כאשר מדובר בנבחר ציבור או בעובד בכיר בשירות הציבורי**". משכך הטיעון בנוגע להנחיית פרקליט המדינה איננו רלוונטי לענייננו ועל כן יש לדחותו.

הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1103

31. לאחר בחינת ההנחיה, דין הטענה כי כתב האישום הוגש בניגוד לה, להידחות. בתמצית יאמר, כי תכלית האכיפה כמפורט בסעיף 4 להנחיה, מתקיימת במקרה זה באופן מלא, קרי "**שמירה על עובד הציבור על מנת שיוכל למלא את תפקידו כראוי, הגנה על מעמד רשויות השלטון והגנה על כבודו של עובד הציבור שנמצא נפגע מהיותו משרת את הציבור**". עוד נכתב כי יש לבצע איזון ראוי בין עיקרון חופש הביטוי והביקורת ובין הערכים המוגנים שבעבירה. הדברים שנכתבו במכתב כמפורט בכתב האישום, דברים שכאמור הנאשם תמך בהם ואף חזר עליהם ביתר שאת בדיון ההוכחות, אינם אלא דברי נאצה חמורים. אין ביניהם ובין חופש הביטוי ולא דבר ואין בהם ולו תחילתה של ביקורת עניינית על השירות הציבורי. מדובר בשילוב של ניבולי פה נחותים, איחולי מוות משפילים והכל בתוך הקשר פוגעני במיוחד של השלטון הנאצי והצורך שעמדו בראשו. הערכים המוגנים שבבסיס העבירה אפוא נפגעו במקרה זה באופן מלא.

32. גם יסודות העבירה כמפורש בפסקה 5 להנחיה מתקיימים במקרה זה. לטענת ב"כ הנאשם, כי במקרה זה

לא קיים עובד ציבור **מסוים** שאליו מכוונים דברי ההעלבה, אלא ציבור בלתי מסוים של עובדי ציבור, לאחר בחינה יש לדחות את הטענה. בוסס היטב בחומר הראיות וכן בגרסת הנאשם עצמו כי האמור במכתב כוון במכוון ובמפגיע למפקד תחנת המשטרה באשקלון, מתוך מטרה ברורה לקבל את תשומת לבו של מפקד התחנה על מנת להתקבל לפגישה אישית. בד בבד, הביטויים שבמכתב כונו ישירות לשוטרים ספציפיים ביחידת רישוי העסקים וזאת לאור פעולות אכיפה שהחלו בעניינו של הנאשם וזימונו לשימוע בתחנה עוד באותו היום.

33. כאמור בהנחיה, אין הכרח שדברי העלבון יובאו לידיעתו של אותו עובד ציבור ומשכך דין טענת הנאשם להידחות גם בעניין זה. ראשית יובהר, כי מדובר בדברי עלבון שנמסרו ישירות בפני עובד ציבור, קרי שוטרת ביומן התחנה שלה הוצג המכתב והיא גם תיעדה אותו בקובץ דיגיטלי והעבירה אותו להמשך טיפול העדה ענבל יחיאל, השוטרת המטפלת ביחידת רישוי העסקים. אם לא די בכך, ודאי שמסירת המכתב ביומן התחנה כשהוא ממוען למפקד התחנה ומתוך ציפיית הנאשם שבעקבותיו יתקבל לפגישה אישית, מקיימים אחר התנאי כי הדברים **"נאמרו בנסיבות בהן סביר להניח שיגיעו לידיעתו של עובד הציבור והמעליב היה מודע לאפשרות זו"**. למעלה מן הצורך יודגש (ראו פסקה 6.ב. להנחיה) כי גם לולא הגיעו הדברים לאזני הנעלב, אין איסור על העמדה לדין אלא נקבע שיש לנקוט "משנה זהירות".

34. גם בחינת הקריטריונים הקבועים בפסקה 5 להנחיה לגבי שיקול דעת התביעה בהעמדה לדין, מובילה למסקנה כי לא נפל פסול בשיקול הדעת של יחידת התביעות: בבחינת **חומרת האמירה**, מדובר כאמור במדרג גבוה של קשת הביטויים הפוגעניים. מדובר במכתב שיש בו **רצף** של אמירות מעליבות. גם בבחינת הדברים בנקודת הזמן הזו, לאחר שמיעת עדות הנאשם שבה כאמור חזר ואף הגדיל לעשות בביטוי, ניתן לומר גם בדיעבד כי שיקול הדעת בהעמדה לדין היה נכון; בבחינת **מטרת ההתבטאות**, גם לשיטת הנאשם עצמו, לא מדובר בכוונה לביקורת לגיטימית, תוכן הדברים אינו כולל כל התייחסות עניינית אלא גם לשיטתו נועדה לעורר את תשומת לבו של מפקד התחנה. הדברים בבירור נועדו לפגוע ולא יכולה להיות מטרה אחרת לדברים בסגנון ובדרגת חומרה זו; בבחינת **הלך הרוח של המעליב** (סעיף 6.ג. להנחיה) מדובר במעשה שנעשה תוך תכנון מוקדם, עובדה שמהווה נסיבה מחמירה ולא באמירה ספונטנית עקב סערת הרגשות; בבחינת **הרקע לעבירה**, לא מדובר בביטוי שנעשה תוך חילופי דברים מעליבים או על רקע התבטאות מעליבה קודמת מצד עובד הציבור; בבחינת **הגורם כלפיו נאמרו הדברים** (ראו סעיף 6.ו. להנחיה), מתקיים האינטרס המוגבר באכיפה **"ככל שתפקידו של עובד הציבור דורש חיכוך רב יותר עם ציבור רחב יותר"**. לעניין זה המשרתים ברשויות האכיפה ושוטרים בפרט נמצאים בדרגת חיכוך מהגבוהות ביותר עם האזרחים, הם חשופים במיוחד להתנהגות תוקפנית ופוגענית אגב מילוי תפקידם וטעונים במיוחד את הגנת הרשות. קשה לקבל את הטענות בבקשה בדבר ניצול לרעה של הסמכויות בהעמדה לדין ואת הציפייה לביקורת כלפי יחידת התביעות על שיקוליה. בית המשפט רואה את הדברים כהיפוכם הגמור: טוב עשתה יחידת התביעות כאשר מצאה לנכון להביא בפני בית המשפט את הפגיעה בכבודם ובמעמדם של השוטרים אשר נפגעו מהתנהגותו משולחת הרסן של הנאשם. גם במסגרת ההליך המשפטי הנאשם בחר שלא לקחת אחריות או להביע חרטה על התנהגותו פורצת הגבולות ולא זו בלבד, אלא שכאמור מתועדים היטב בפרוטוקול המוקלד דברים נוספים וחמורים לא פחות, הן כלפי השוטרים והן כלפי עובדי ציבור אחרים וגם כלפי בית המשפט.

35. נוכח כל האמור לעיל, הרי שגם על פי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה אין מקום לביקורת על התנהלות

יחידת התביעות, ודאי שלא כזו המצדיקה מתן סעד **מן הצדק** לנאשם כפי שהתבקש. מובהר כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה לגבי ניתוח סעיפי העבירה, ודאי שאיננה מחייבת את בית המשפט מבחינה משפטית (ובפרט בשאלה הפרשנית האם העבירה מחייבת שההעלבה תובא לידיעת עובד הציבור), אלא שאין צורך להעמיק בדבר בתיק שבפניי, שכן כאמור גם על פי הפרשנות הרחבה ביותר של יסודות העבירה, אלה מתקיימים והוכחו מעבר לכל ספק סביר.

טענות לניגוד עניינים אישי או מוסדי

36. בהמשך לדברים שכבר נכתבו לעיל, יש לקבוע באופן ברור וחד משמעי כי לא נפל כל פסול אישי בתפקודה של המתלוננת, לא נפל כל פגם במהימנותה, יש לייחס משקל מלא לכל דבריה בעדות ויש להצטער מאוד על המתקפה האישית על יושרתה של המתלוננת בטענות הנאשם ללא כל הצדקה וללא בסיס עובדתי. יודגש, כי אמנם המתלוננת היא שוטרת בתפקידה, ואולם היא נקלעה על לא עוול בכפה לאירוע ולשפתו שלוחת הרסן של הנאשם כאזרחית ולא במסגרת מילוי תפקידה. כל "חטאה" של המתלוננת היה שניסתה להביא לביטול הסכם התקשרות בין הנאשם ובין בעלה בקשר למתן שירותי אבטחה. זאת כאשר ברקע הדברים הצגת הנאשם את עצמו כמי שהוא בעל מקצוע מוכר ובעל היתר המורשה לספק שירותים שכאלה, דבר שגם הנאשם עצמו לא חלק על כך שלא היה נכון באותה נקודת זמן (טענותיו הרבות שפורטו בהרחבה ובשטף לגבי נכונותן של החלטות גורמי הרישוי בעניינו לתקופה שנמשכה כמה עשורים חורגות מעבר לנחוץ ולדרוש בתיק שבפניי ולא אדרש להן). אכן, המתלוננת ביצעה בירור עם יחידת רישוי עסקים במרחב בו היא משרתת כשוטרת בעקבות אותה התקשרות בין בעלה ובין הנאשם. מדובר בבירור שאכן קל ונגיש היה לה יותר לעשות כיוון שמדובר בשוטרת. ניתן היה להעיר על כך ועדיף היה שהתלונה תוגש בדרך הרגילה בתחנת המשטרה ולא בבירור טלפוני עם שוטרת עמיתה. על כך אכן בית המשפט מוצא לנכון להעיר ומן הראוי שהמתלוננת ושאר עובדי הציבור ייקחו את הדבר לתשומת לבם. אך אין בין הערה משנית זו ובין הגנתו של הנאשם דבר וחצי דבר. המתלוננת לא הפיקה כל רווח אישי כתוצאה מהתלונה, בינה או בעלה ובין הנאשם לא היה סכסוך כספי פעיל, היא לא הכירה את הנאשם קודם לכן ולא הרוויחה דבר, לא מן החקירה ולא מן ההעמדה לדין. הדיווח שביצעה, כמו גם הדיווח על עבירת האיומים שהושמעה כלפיה, היו מעשה ברור ופשוט של אחריות ודבר לא מעבר לכך. לא מדובר במצב של "ניגוד עניינים" כנטען, מכיוון שאין כל ניגוד ואין כל עניין.

כך גם ביחס לטענות בדבר מקום חקירת התלונה וזהות יחידת התביעות המטפלת או מיקום בית המשפט אליו הוגש כתב האישום. מדובר בטענות חסרות בסיס שאין בבסיסן אלא מחשבות רדיפה מוגזמות, מנופחות וחסרות כל פרופורציה ביחס לתיק שבו מדובר.

סוף דבר

37. נוכח כל אמור לעיל, דין הטענות המקדמיות להידחות מכל וכל.

38. עם דחיית הטענות המקדמיות ויתר הטענות המשפטיות, נותרת השאלה המשפטית כפשוטה.

39. ביחס לעבירת האיומים יש לקבל באופן מלא ומוחלט את עדות המתלוננת שהייתה קוהרנטית, כנה ואמינה.

הנאשם עצמו לפרקים לא הכחיש חלק נכבד מן העובדות וכאשר ניסה להכחישן, היה הדבר כרוך בבלייל טענות סותרות, חלופיות, בלתי מבוססות ושאינן מתיישבות זו עם זו. יש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים שהוכחה מעבר לכל ספק סביר.

40. בעניין העבירה של העלבת עובד ציבור, העובדות למעשה אינן מוכחות על ידי הנאשם. לאחר שקיבלתי את הטענות המשפטיות של המאשימה בעניין העבירה, יש לקבוע כי גם היא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, במעמד הצדדים